

Posudek diplomové práce

Martina Končická **Organizační systém evropské společnosti**

Rozsah diplomové práce Marty Končické je standardní (65 rukopisných stran, které překračují rozsah normostrany).

Martina zvolila dosti aktuální téma. Přestože odborný zájem o problematiku evropské společnosti v tuzemsku v posledních měsících upadá, počty těchto společností rostou, a to v celoevropském měřítku nejdynamičtěji právě v České republice. Počáteční vlnu relativně obecných statí, jejichž cílem bylo přiblížit evropskou společnost coby novou formu obchodní společnosti a shrnout její výhody a nevýhody, střídají specializovaná díla zaměřená na podstatně užší výše problematiky právní úpravy i praxe evropské společnosti. Tuto tendenci Martina velice dobře vystihla, když i její dílo ponechává stranou obecné systémové úvahy, v odborné literatuře již mnohokrát probrané, a soustředí se na zcela konkrétní otázky řízení a správy evropské společnosti, jež analyzuje do všech podrobností a souvislostí.

Náročnost zvoleného tématu lze mít za zvlášť vysokou. Prameny k němu byly vždy omezené, což platí dvojnásob vzhledem k takto speciálně pojatému zaměření práce. Martina musela kombinovat dostupné prameny k tuzemské úpravě akciové společnosti, včetně rozsáhlé judikatury, a zasazovat je do kontextu specifického systému právní úpravy evropské společnosti. K tomu v České republice literatura prakticky chybí. Nezbýlo, než se nechat inspirovat zahraničními odbornými pracemi, ale také spolehnout se na vlastní poznatky a úvahy. Práci to přitom neubralo na kvalitě, ba naopak – v mnoha ohledech právě díky tomu vykazuje vysoký stupeň odborné novosti. Sám jsem si teprve při jejím čtení uvědomil několik nových argumentů a souvislostí, které dosud unikaly mé pozornosti.

Práce obsahuje přehledně, uspořádaně a dobře strukturované pojednání o organizační struktuře, především ale složitém systému dělby moci evropské společnosti v obou jejích základních modelech, resp. dalších variantách těchto modelů, a beze zbytku naplňuje cíl, který byl Martině stanoven, resp. jež si Martina sama vytkla v úvodu díla. Je přitom zřejmé, že to je výsledek Martininy samostatné práce. Práce dokládá, že Martina pronikla hluboko do problematiky, o níž pojednává, velice dobře se v ní zorientovala a porozuměla jejímu systému, významu, původu, praktickým dopadům, ale i obecným souvislostem z hlediska tuzemského i evropského práva společnosti.

Práce vhodně kombinuje vlastní poznatky Marty s informacemi obsaženými v jiných pramenech a stranou nenechává dokonce ani aktuální judikaturu Nejvyššího soudu České republiky, čehož si nesmírně cením. Z hlediska metody odborného (vědeckého) zpracování práce prakticky nemám co vytknout. Šíří i hloubkou svého odborného pojednání Martina jednoznačně prokázala schopnost identifikovat problémy posuzované právní úpravou, poukazovat na její výkladová či aplikační úskalí, předkládat názorové rozpory, právně je analyzovat, ale i polemicky hodnotit, zaujímat k nim vlastní stanovisko a za pomoci právní argumentace podpořit to či ono řešení. I tím bylo významně dosaženo účelu, jež má diplomová práce plnit.

Z obsahového hlediska bych snad jen upozornil na několik dílčích věcných nepřesností. Na str. 2 Martina např. nevhodně zvolila pojem „asimilace“, čímž nesprávným směrem posunula význam celého sdělení. Na str. 32 Martina nevyklučuje, aby si členové

představenstva vzájemně udělovali speciální plné moci a s jejich pomocí zajišťovali společné jednání jménem společnosti. Tento názor je však již, obávám se, překonaný. Viz k tomu též jeden z mých nedávných článků v Právním rádci, odkazující na novější judikaturu Nejvyššího soudu České republiky. Nepřesné je též tvrzení na str. 48, podle kterého může valná hromada požádat dozorčí radu, aby přezkoumala výkon působnosti představenstva v záležitostech uvedených v žádosti.

Také formální úroveň díla je vysoká, zejména pokud jde o jeho strukturu, grafickou úpravu a důslednou práci s poznámkovým aparátem. Široký je též seznam použité literatury, zahrnující mj. i řadu pramenů zahraniční provenience. Dílčím zklamáním je pro mě snad jen jazyková stránka díla, která bohužel obsahuje bezpočet chyb, zejména v psaní interpunkce. Poznámky pod čarou dále často nejsou ukončeny tečkou. Prameny, na kterých se podílelo více autorů, Martina nesprávně cituje, jako by všichni spoluautoři společně zpracovali i tu kapitolu, na niž Martina odkazuje. Tak tomu ale většinou není. Odkazuje-li se na konkrétní pasáž, je třeba z publikace zjistit, kdo ze spoluautorů společného díla je jejím tvůrcem, a pouze o něm potom v práci pojednávat jako o zastánci té či oné myšlenky.

Navzdory uvedeným výhradám hodnotím Martininu práci jako velice zdařilou a v každém případě způsobilou obhajoby i obhajitelnou. Předběžně ji navrhuji klasifikovat stupněm výborně, i když konečný výsledek ponechávám závislý na průběhu této obhajoby. V jejím rámci především očekávám, že Martina uvede na pravou míru shora vytykané obsahové nepřesnosti.

V Praze dne 25. ledna 2009

JUDr. Petr Čech, LL.M.